

TANÚSÁGTÉTEL A XII. VÁCI KIENGESZTELŐDÉSI TALÁLKOZÓN

– a hangfelvétel alapján szerkesztett szövegváltozat –

Mottó: „Gyermekeim, ne szeressünk szóval és nyelvvel, hanem tettel és igazsággal!” (1 Jn 3,18)

Dicsértessék a Jézus Krisztus! Vagy: Dicsőség Jézus Krisztusnak! – a magyar görögkatolikus köszöntéssel. A válasz: Dicsőség mindörökké!

Az előbbi pillanatokban olyan szélsőséges zenei ellenpólusok kerültek egységbe egyetlen személynek a szolgálata által, amelyek már prófétai módon előrevetítik a végidőnek a kiengesztelődését, hiszen gregorián után a „sárga könyvből”¹ énekelni...

A testvéreket egységre hívó és buzdító ének megkönnyítette azt a kezdést, amely eléggé nehézkesen ment volna másként, illetve még nehézkesebben. Az egységre hívó és buzdító szavak azonban előtérbe hozták a Szűzanyának azon titulását – minőségét –, amely köré építeném a tanúságtételemet.

A Szűzanya mint Egység Királynője közvetíti a kegyelmeket Gyergyószentmiklóson, ahol egy olyan páratlan csoda történt ezelőtt 10 évvel, 2008. február 17.-ei kezdéssel, amely az időtartamát tekintve a leghosszabb az Egyház spiritualitás-történetében. Nincsen még egy olyan hosszú ideig tartó ikon-könnyezés, mint a gyergyószentmiklósi, amely néhány hét híján 5 éven át ontotta a csodálatos illatos olajos könnyeket.

Az illendőséget is szeretném betartani és szeretettel köszöntöm a résztvevőket, Bocsa József Atyát, minden kedves testvért, a tanúságtévőket, és azokat is, akik esetleg szeretnének szólni, de otthonról nem úgy készültek, és majd a Szentlélek és a programvezetővel egyeztetve mégis talán szólásra, tanúságtételre emelkednek.

Azért nehézkes kezdeni számomra ezt a tanúságtételt, mert a kiengesztelődésnek a szükségességéről hosszasan lehetne beszélni. Nap mint nap akár több alkalommal is rádöbbenhetünk arra, hogy milyen nagy szükségünk van kiengesztelődni – az Úr Istennel, a szeretett családtagjainkkal, a bennünket megbántó közelebbi vagy távolabbi embertársainkkal. Az előadásban (előbb) elhangzott legutolsó pont – legvégére maradt ami a legnehezebb – a családon belüli kiengesztelődés. Hogy ez számomra mekkora segítség volt, a következő gondolatmenetből rá fogtok jönni. Nem mintha nekem könnyű volna a családban kiengesztelődni – nagyon nehéz, de ezt a gondolatmenetet így talán mégis lendületesebben sikerül kezdeni.

Egy héttel ezelőtt, péntektől vasárnap délutánig MÉCS-lelkigyakorlaton vettünk részt a feleségemmel. Tudjátok, hogy a keleti egyházakban a házasságokat is felszentelik, és így Isten után a feleségemnek is köszönhetem, hogy papként szolgálhatom a reám bízottak üdvösségét. Ezen a MÉCS házasság lelkigyakorlaton döbentem rá egyebek mellett arra is, hogy mennyire helytelenül viszonyultam sok esetben a feleségemhez, a gyermekeimhez, a reám bízott hívekhez a lelkipásztorkodás közepette. A kérdéssor, amelyet a lelkigyakorlatot vezető Mészáros Domonkos Atya és a vezető házaspár kiosztottak, olyan szempontokat tartalmaztak, amelyek által Istennek erre a lelkigyakorlatra előkészített kegyelme olyan felismerésekkel szembesített, amelyeket eddig így nem sikerült megfogalmaznom magam számára.

Három mondat: A feleségemet nem meghívtam az örök boldogságra és az arra vezető útra, hanem elvártam tőle, hogy azon járjon. A gyermekeimet nem kísértem ezen az úton, hanem utasítottam őket, hogy járjanak rajta. A lelkipásztorkodás közben pedig a reám bízott testvéreket – egyéneket, közösségeket –, bár elkötelezett módon szegődtem az engesztelők körébe, mégis csupán ezen a lelkigyakorlaton döbentem rá, hogy mennyire másként kellett volna viszonyulnom hozzájuk. Az engesztelő elköteleződésének ellenére elméleteket, prédikációkat mondtam nekik, vagy útmutatásokat adtam nekik bizonyos „elefántcsont-toronyból”, pedig nem volt szándékom. Ehelyett a titoknak a közepébe, a titok megélése közepette kellett volna eléjük élnem Krisztusnak az életét, hogy ők megkívánják és ezt megkívánva áttüzesedjenek, lelkesedjenek. Ez ugyanígy érvényes a családtagjaimra is!

Ezt a tüzet, a titok belső megélésének a tüzeit, erre való nyitottságot szeretném a mai napon tőletek kérni és azt kérem az Úr Istentől, hogy ne csak az én tanúságtételemmel, hanem az egész lelki napnak is ez legyen számotokra az egyik ajándéka. Bizonyára rengeteg ajándékot készített az Úr Isten a mai napra, de (külön kérem) ezt, hogy a titokba engedjétek magatokat bevezetni a Szentlélek által, Krisztus misztériuma által, az égi segítők által – természetesen a Szűzanya, az őrangyalok, a védőszentek segítségével – és a testvéri közös imának a segítségével.

Egy mottót választottam a mai napra, mégpedig János apostol első leveléből, amely így hangzik: „Gyermekeim, ne szeressünk szóval és nyelvvel, hanem tettel és igazsággal!” Igyekszem néhány rövid pontban ízelítőt adni abból, hogy a mindenkire mindenkor bőségesen áradó kegyelem miként nyilatkozott meg számomra, illetve a méltatlan mivoltom ellenére a reám bízottak számára, amiért hála és dicsőség legyen a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak! Ugyanakkor kérem imáitokat, hogy bocsássa meg nekem Isten, amiért a sok reám pazarolt kegyelmeiből nem keveset sajnos képtelen voltam a reám bízottak számára gyümölcsözővé tenni. – Az előbb bemutattam a 2 mozzanatot a családból, illetve a lelkipásztori szolgálatból azokat a hiányosságokat (amelyeket a MÉCS-lelkigyakorlaton sikerült felismernem).

Az időtartamról: szeretnék találós kérdést feltenni, Bocsa Atya ugyanis azt mondta, hogy kb. 30 percet, de maximum 45 percet tarthat a tanúságtételemmel. Szeretnék ehhez igazodni, de hogy ezt egy kicsit ízezsébbé tegyem, megpróbálok egy találós kérdést elsűtni: „Tudjátok-e, hogy miért van az embernek 2 füle és csak egy szája?” Talán sokan tudjátok... igen, de a székelyek ezt így mondják: „Azért, hogy az ember kétszer annyit hallgasson mint amennyit beszél.” Ez különösen érvényes a papokra – legalábbis magamra –, de mindenkor tisztelet a kivételnek.

¹Áldjad én lelkem az Urat! Válogatás a katolikus karizmatikus megújulás dalaiból – Marana Tha 2000 Alapítvány, 1993.. Bp.

A mai évfordulóról: Éppen 100 évvel ezelőtt, október 20.-án egy olyan esemény történt, ami Szűz Mária Országának, illetve a Szent Korona-jogrendnek ellenszegülő egyik súlyos merénylet volt: Wekerle Sándor kormánya elfogadta kormányhatározatban a Szent Korona országainak függetlenségéről szóló rendeletet. A továbbiakra úgy gondolták, hogy perszonálunióban lesznek Károly király személye által a Szent Korona társult országai, amelyek már korábban elkezdtek mozgolódni. Már 1918 tavaszán volt Rómában az Antantnak – természetesen vagy sajnos a szabadkőművesek által inspirált – találkozója, és onnan beindult egy olyan folyamat amely visszafordíthatatlannak minősült. November folyamán egészen december 1-jéig az összes társult országa a Szent Koronának kimondta az elszakadást Magyarországtól. Ennek a sornak az utolsó mozzanata december 1.-jén történt, amikor az erdélyi románok kimondták a Magyarországtól elszakadást és Romániához csatlakozást.

Ezt azért mertem megemlíteni, mert ezelőtt 11 évvel – ha jól emlékszem – volt az első kiengesztelődési találkozó, amit áldott emlékű Csilik Atya mint fő szolgálattevő szervezett, nem utolsósorban a testvérekkel és a nővérekkel akik annak idején vele tartottak. Pl. Éva asszonyt – Isten nyugtassa – és Iluskát is, aki ma itt van, a Szentlélek indította, hogy az emlékezetes kiengesztelődési találkozón jelen legyenek. Én ugyan személyesen nem voltam jelen, mint ahogy Bocsa Atya említette a bevezetőben, de nagyon megörvendtem amikor ez a tudomásomra jutott. Tulajdonképpen ez indította el a közeledésünket Bocsa József Atya irányába, mégpedig Csilik Atya személye által.

Itt szeretnék egy nagyon rövid kitérőt tenni Csilik Atyára vonatkozóan, ugyanis közöttünk 2 falu volt Biharban – ő Érsemjénben volt plébános, jómagam pedig Csokalyon görögkatolikus parókus. Isten kegyelméből 2000-ben szenteltek – egy Nagyboldogasszony-egyházközség akkor tért vissza az Ortodox Egyház kötelékéből és kértek magyar papot a váradi püspök úrtól. Rövid időn belül megismertük egymást – korábban voltak közös élményeink a Fokolár-lelkiségből, amelynek Csilik Atya elkötelezett tagja volt. Elkezdtem Érsemjénbe járni az elsőszebati engesztelő esztelésekre, és Csilik Atya volt a szentelésem után az első pap aki meglátogatta a Nagyboldogasszony görögkatolikus templomunkat. Az egyik sarkalatos pontja az együttlétnünknek éppen az volt, hogy a Szűzanya Országát a szeretetben miként lehetne segíteni, hogy egységre jussanak azok a nemzetek, amelyek ilyen-olyan kísértés és téveszmék miatt nem csak elszakadtak egymástól és egymás ellen fordultak, hanem a Szűzanya Országának emberi számítás szerint soha helyre nem hozható egységét verték szét.

Nagyon hálás vagyok Csilik Atyának mindazért a segítségért amelyet a papi beszélgetésekben, a szentgyónásokban, az érsemjéni elsőszebatiokon számomra közvetített egészen odáig, ameddig Nagyfaluban a felállításra került a kereszt – talán azutáni elsőszebati voltam utoljára Érsemjénben az elsőszebati engesztelő sorozatokon. Nehéz nekem erről beszélni – az idők folyamán találkoztam még Csilik Atyával és sikerült szeretetben együtt lenni, bár az élete folyamán nem sikerült teljesen feldolgozni azt az eseményt ami miatt a továbbiakban már nem tudtam vállalni nyugodt lelkiismerettel az elsőszebati együttléteket, majd a nagyfalusi együttléteket.

Mindvégig hálával gondolok Csilik Atyára – most nem akarok senkinek tetszelegni – de az Úr Isten és Csilik Atya a Mennyrországból látják, hogy amit most mondani fogok az teljesen úgy van, az igazságnak megfelel: még egy Medugorje-ban szolgáló atyát – nem mondom a nevét szándékosan – ismertem meg a 2000-es években, aki hasonló hatékonysággal élte meg a papi karizmáját, de Csilik Atya volt az első akinek a papi karizmáját úgy ismerhettem meg, hogy számomra teljesen lenyűgözően, nem csak a teológia könyvekből, jegyzetekből, hanem elég élénk képzeletemből sem tudtam volna elgondolni, hogy olyan hatékonyan működhet papi karizma. Szent Pio Atya és más hasonló kaliberű papok esetében, Vianney-i Szent János – lehetne sorolni még a papokat –, de hogy én vele személyesen találkozom... Tehát nagyon hálás vagyok, és Csilik Atya, kérlek, hogy ezen a mai kiengesztelődési találkozón és a bemutatásra kerülő Szentmisében állj mellettünk és közvetítsd ezzel a hatékony papi karizmáddal számunkra a kegyelmeket.

Még készültem néhány gondolattal a meghívás-történetem kapcsán, de meghívás-történetként talán ennyivel most beérném, mert ez a mai tanúságtételemmek a közvetlen előzménye, amely személy szerint Csilik Atya és Bocsa Atya közötti kapcsolatból született. Van itt egy vázlatom amit ezért készítettem, hogy lehetőleg minél inkább tudjam betartani ezt az időkeretet. Ennek a vázlatnak a pontjait fogom néha megnézni a puskámból – utalások korábbi dokumentumokból, írásokból vagy püspökkari konferenciák iránti felterjesztésekből. Ezt nem azért mondom, mert ezekkel akarok kérkedni, hanem azért, mert lehetetlen szabad szóban ilyen időtartamban ezekről a valóságokról összededden tanúságot tenni. A későbbiekben még lesz néhány évforduló – akár 100 éves évforduló és néhány más évforduló – amelyekre majd vissza fogok térni, remélem eléggé röviden sikerül.

Csilik Atyának a példája és a segítése – ahogy ő a magyar-román kiengesztelődéssnek az előmozdítója volt – számomra a mai napig páratlan folyamatot indított be. Nekem már korábban is kötelesség-szinten jelentkezett az életemben ennek a kiengesztelődéssnek az előmozdítása – csak egy mondatban említtem: egy olyan hitvalló görögkatolikus pap fiával voltam iskolatárs, és a Kolozsvári Egyetemi Könyvtárban 5 évig egy íróasztalnál dolgoztunk még a kommunista időben, aki 16 és fél évet volt börtönben és a szabadulása után született 2 fia. Közülük a nagyobb volt az iskolatársam – ő a román tagozaton járt a kolozsvári iskolában ahol érettségiztem, én pedig a magyar tagozaton, utána pedig úgy hozta a gondviselés, hogy egy íróasztalnál dolgoztunk a Kolozsvári Egyetemi könyvtárban. Ő a kommunista időben nem emlegette azt, hogy milyen családnak a sarja, de számomra rendkívül nagy segítséget jelentett majd miután 1990-től lehetett szabadon mindenkinek a hitét megélni, már annyira szabadon amennyire az „infrastruktúrát” a mai napig nem adták vissza – hogy ilyen globalizált kifejezést használjak – Erdélyben a Görögkatolikus Egyháznak.

Ez a család egy román görögkatolikus papi család, és ahhoz, hogy ezen az úton, egyáltalán a katolizálásom útján elindulhattam – ugyanis én egy vallástalan, gyökereiben részben református családban nőttem fel –, ennek a családnak a tanúságtétele segített hozzá többek között, hogy a Katolikus Egyháznak a szentségeit kívánjam elérni. Olyan olthatatlan szomját öntött az Úr Isten kegyelme belém, hogy először is szentségi házasságban szerettem volna élni a feleségemmel, vagy nem másodsorban ugyanilyen fontos volt számomra a felismerés, hogy az Úr Istennel szeretnék kiengesztelődni a szentgyónás szentségében. Ennek a hitvalló családnak a tanúságtétele – az élet-tanúsága – segített hozzá engem rendkívül nagy mértékben, hogy ezen az úton elindulhattam. Ilyen formában életfeladatomban az is, hogy a román-magyar kiengesztelődést igyekezzem előmozdítani.

Telik az idő, de azért szeretnék még egy nagyon fontos dolgot tisztázni. A kiengesztelődéss mivoltát és annak a fontosságát sokan sokféleképpen bemutatták. Nem utolsósorban Bocsa Atya is erről írt könyvet és ez elérhető, tehát

ezekre nem térnek ki. Azonban annál inkább fontosnak tartom tisztázni, hogy mi nem kiengesztelődés? Éppen ezért választottam mottóként János apostol első leveléből a hallottakat – amit felolvastam –, amelyből következően másfélezer éve állapította meg Nagy Szent Gergely Pápa a Lelkipásztorság törvénykönyvében a következőt: „(Jézus) nem akart király lenni, a keresztfájára azonban önként adta magát; a felajánlott magas dicsőségtől menekült, de a megalázó halál büntetését kereste, hogy tanulják meg követői kerülni a világ kegyeit, fenyegetéseitől azonban nem rettegni; szeretni az igazságért a szenvedést, a szerencse elől pedig félelemmel kitérni;”²

Franciaországból érkezett egy nagyon rövid levél amit szeretnék felolvasni számotokra. Martin de la Croix karmelita atya küldte a tegnapi délelőtti francia nyelven, de lefordítottuk magyarra és ezt fogom felolvasni: „Lehetséges-e a magyar és a román nép barátsága. Ily barátságra közelről láttam példákat: 10 évet töltöttem Romániában, sokszor járva Erdélyben, ugyanakkor régóta nagyon jó magyar barátaim vannak Budapesten. Úgy érzem eléggé jól ismerem kultúráikat, megtanultam a nyelveket és mélyesen szeretem őket. Most Franciaországból írok. A háború végén egy francia-német barátság lehetetlennek tűnt. Mára már megvalósult, és egy megerősített európai egység alapja volt. Elsősorban Európának szükséges népeitek barátsága... az európai civilizáció fennmaradásáért, mely lényegében keresztény, de amely ma gyakran nagyon eltávolodik Krisztustól. Minden nemzeti és regionális kultúra tisztelésében egységünk létfontosságú és a népeitek közti megbékélés Krisztus és a Szűzanya szeretetében tett gesztusai a reménység jelei lesznek. Minden jót és teljes bátorításhoz ehhez a szép kezdeményezéshez!” Íme, Franciaországból is szóltak hozzánk, abból a Franciaországból, amely bölcsője volt Mária Országa szétveretésének... De dicsőség az Úrnak, hogy vannak még olyan testvérek akik bíznak az isteni csodában és a profétikus lelkületnek az érvényre jutásában.

Előzmények nélküli zűrzavaros időkben élünk, amelyek közepette a helytálláshoz Isten előzmények nélküli kegyelemaradást biztosít, nyilvánvalóan az égi segítők előzmények nélküli hatékony közvetítésével. Ennek befogadásához meg kell tanulnunk a megalkuvás nélküli profétai lelkületet, ami nélkül az égi vezetést képtelenek lennénk követni. Nem véletlen, hogy egy ideje teret nyert előbb a profán, majd az egyházi gondolkodásban is – inkább érzélgős, mintsem elmélyült és értelmi eszmefuttatásokban – egyfajta öncenzúra, amely éppen annyira veszélyes és káros, mint amennyire furcsa és határozottan kereszténytelen: eszerint „kimondani az igazat egyenlő a megbocsájtás hiányával!” Vagy ennek párhuzama: „Megbocsájtani egyenlő nem kimondani az igazat, esetleg egyenesen lemondani az igazságról!” Ezen meghasonlást szabadna-e vállalni csupán amiatt, mert egyesek összetévesztik a megbocsájtást a gyengeséggel és felületességgel, amelyek kényelmesebbek és kézenfekvőbbek az igazságnál, valamint az igazság kimondásának és védelmezésének következményeinél?!

Vannak olyan valóságok, amelyekről az Úr Isten öröktől fogva úgy döntött – akár közvetlen kinyilatkoztatás által hozta tudomásunkra, akár az Egyházon keresztül, hogy ha azokat kifejezetten nem kérjük, illetve bizonyos cselekedeteket végre nem hajtunk vagy bizonyos szavakat ki nem mondunk, akkor az Ő örök akarata nem jut érvényre. Egy példát szeretnék hozni erre a Szentmiséből vagy a görögkatolikus Szent Liturgiából: tulajdonképpen ugyanarról van szó – a római katolikus Szentmisében a korporálé, ennek megfelelője a görögkatolikus Szent Liturgiában az iliton –, csak azok a kenyérdarabkák, illetve az a bor kerül átváltoztatásra, amelyet a korporáléra, illetve az ilitonra helyezünk. Ha úgy általánosságban mondjuk azt, hogy nem haragszunk azokra akikkel ki kell engesztelődniünk, nem biztos, hogy megtörténik bennünk az az átváltozás, az az átalakulás, amelyet az Úr Isten öröktől fogva akar. Akár gyógyítás, akár olyan módon, ahogy például Krisztus kivonulása, átmenete a mi emberi természetünkkel az istenibe a feltámadáskor, és a keresztségben – a mi egyéni esetünkben a keresztlésben – az emberiből átviszi Krisztus kegyelme a mi emberi gyarlóságunkat az istenibe. Ez az átmenet nem történik meg anélkül, hogy Isten kifejezett rendelkezései szerinti cselekedeteket végre ne hajtsuk és szavakat ki ne mondanánk. Ezért nagyon fontos, hogy a kiengesztelődésben nevén nevezzük azt ami miatt ki kell engesztelődniünk.

Ha bizonyos felek esetleg nincsenek megérve, hogy ezt a kiengesztelődést konkrét történeti cselekménnyel szemtől-szembe – nem egymás ellen fordulva, hanem – Isten felé fordulva megtegyék, akkor van ettől még lehetőség. A lelkipásztori gyakorlatomból szeretnék egy példát mondani – nem azért, hogy milyen ügyes vagyok, hanem – erre indított engem az Úr Isten és végtelenül hálás vagyok ezért. Nem gyónási titoknak a kibeszélése fog következni, hiszen általánosságról van szó: a szentgyónásban tapasztaljuk mi papok nagyon sokszor, hogy nem tudnak kiengesztelődni személyek, nem tudják átadni magukat a kiengesztelődés kötelezettségének, ezzel nem tudnak azonosulni, akár érzelmileg, akár akaratilag sem. Ilyenkor szoktam azt a tanácsot – akár gyakorlatként, akár jóvátételként – ajánlani számukra, hogy amikor megtapasztalják, hogy az akarataik vagy bármilyen képességük elérkezett a határig, hívják meg az Úr Istent abba a helyzetbe. Pl. konkrétan a kiengesztelődésre vonatkozóan: ha nincsen lehetőség a kiengesztelődésre mert elutasítják vagy nincs nyitottság abban az illető személyben aki iránt ki kellene engesztelődni, vagy akár a Mária Országa társult nemzetei irányába a magyarságnak még nincs lehetősége olyan módon kiengesztelődni, ahogyan az égiek akarják vagy esetleg mi felismernénk:

A Szentmisében lélekben az ima hangján oda helyezhetjük a paténára – mi, görögkatolikusok diszkoszunk mondjuk – illetve a kehelybe, a kenyér és a bor mellé, és megkérhetjük az Úr Jézust, sőt meg is kell kérnünk az Úr Jézust, hogy ahogy az Ő végtelen Isten-emberi és örök főpapi hatalmával át tudja és át is akarja változtatni a kenyeret és a bort az Ő valóságos Szent Testévé és Szent Vérévé, ezt a kiengesztelődési helyzetet is odahelyezzük, és kérjük meg Őt, hogy ugyanúgy az Ő végtelen Isten-emberi és örök főpapi hatalmával változtassa át ezt a helyzetet, ezt a kiengesztelődést olyan új kegyelemforrássá, ahogy a Mennyei Atya öröktől fogva ezt eltervezte. Ebben az emberiből az istenibe történő átmenetben legyünk végtelen bizalommal, hogy az Úr Jézus meg tudja nyitni azt a határt úgy, ahogy a kő elhengeredett az Ő sírja elől. Ezek a kövek, ezek a súlyos terhek is Isten kegyelméből nyomtalanná lesznek, hogyha mi teljes bizalommal leszünk az Úr Jézus iránt. Ne engedjük meg az ellenségnek, hogy a mi bizalmunk korlátoltsága határt szabjon az isteni kegyelem gyógyító, kiengesztelődéssé segítő szeretetének.

II. János Pál Pápa gondolataiból is idéznék arra vonatkozóan még, hogy mi nem kiengesztelődés. Ugyanannak a káros említett mentalitásnak a következménye, hogy az irgalmasságot az igazság és a bűn ellentétének és ellefejtésének tartják, sajnos egyre inkább az Egyházban is! Mi sem távolabb Krisztus igazságától: egy valamit jelent a mindenkor elutasítandó és elítélendő bűn, és másrt jelent a bűnös, akinek mindenkor a megmentését kell keresni és kérni, nyilván

²Nagy Szent Gergely Pápa: *A lelkipásztorság törvénykönyve (I./III.)* – Esztergom, 1942. (Ford.: Félégyházy József)

amennyiben az illető akarja. Minderről nem mondhatunk le csupán azért, mert az igazságnak ára van, ami következetesség és kiállás, következmények és felelőségek vállalásába kerül. Ez akár ijesztően is hangozhat, de az Üdvösségtörténet alaptényéből következik, hogy a megbocsátás csak a kereszt és az igazság jegyében megélt szeretet árán létezhet, hiszen nem létezik feltámadás kereszt nélkül és nem létezik Krisztust követő keresztény sem kereszt nélkül!

A katolikus erkölcszociológia elutasítja az irenizmust, ami a béke kedvéért történő megalkuvás. A Magyar Katolikus Lexikonban olvashatjuk: „az irenizmus (a gör. *eiréné*, 'béke' szóból) mindig valamilyen víciium (szolgai félelem, anyagi javak, protekció megszerzésének vágya, hízélgés stb.): egyik v. mindkét fél a békesség kedvéért letér az igazság útjáról, és megegyezik a hamis, közönsnek vélt véleményben. Az irenizmus a gyakorlatban nem hoz igazi megoldást, csak átmenetileg hártja el a problémát, amivel szembe kellene néznie, s legtöbbször csak nagyobb konfliktusokhoz vezet. A béke nagy, de nem a legnagyobb érték: az igazság teszi szabaddá az embert (vö. *Jn 8,32*) (de a szeretetben megélt igazság, természetesen – megj.: BDA). A béke nagy, de nem a legfőbb érték: belső szabadság nélkül sohasem valósul meg. Az irenizmus alapja mindig bizonyos rendetlen függés, rabság. Az irenizmus az ökumenizmusnak is kísértése, melyet minden körülmények között kerülni kell, ha előbbre akarunk jutni az igazi egység felé.”

A gyergyószentmiklósi Egység Királynője Engesztelő Szolgálat kapta felismerésben egy Cónákulum alkalmával imában a belső ihletést az Egység Királynője Rózsafüzér titkaira, amit később majd be fogok mutatni, hogyan is történt ez a felismerés – nagyon röviden igyekszem azt is megtenni. A titkokat pontosan azért, mert itt említésre kerül a hamis ökumenizmusnak a kísértése, szeretném felolvasni: Bevezető titkok: 1. Akinek gondja van a más akolból valókra is; 2. Aki megkeresi és megmenti az elveszettet; 3. Aki mindeneket magához vonz; Tizedekre: 1. Aki az apostoli egyházak testvéri egységét helyreállítja; 2. Aki a Szentháromságban hívókat egységre hívja; 3. Aki az Egy-Isten hitűeket a Szentháromsághoz vezet; 4. Aki minden népet Igaz Atyjához segíti; 5. Aki a hitetlenek és Isten-tagadók számára is felkínálja igrálmát;

Ezt azért merem mondani mert nem én kaptam ihletésben, hanem az a Vetési Zoltán testvérünk aki szeretne ugyan itt lenni, de 6 gyereke közül az egyik súlyos autista és elég nehéz helyzetben vannak Gyergyószentmiklóson. Emiatt nem tud eljönni, de ígérte, hogy a családban és ennek az engesztelő szolgálatnak a tagjai körében imádkoznak a mai napnak a kegyelmeiért. Bocsa Atjának a meghívását közvetítettem még Csíksomlyón, illetve a Felcsíki Szeretláng-imacsoport számára is, akikkel havonta 1 alkalommal szoktunk engesztelni. Majd arra is egy rövid gondolatmenetben kitérek, hogy alig több mint 1 évvel ezelőtt milyen új engesztelési szándékot mutatott meg nekünk az Úr Isten, a Szűzanya kegyhelyeinek és a magyar máriás karizmáknak az egysége érdekében, de nem utolsósorban az 1918-as Mária Országá darabolásának 100 éves évfordulójára vonatkozóan is. A felcsíki imacsoport tagjai közül jöttek volna többen, de nem tudtak ellentmondani annak a jóra való kísértésnek, hogy ezekben a napokban részt vehetnek egy olaszországi zarándoklaton, illetve utána 3 napig Medugorje-ban az október 23-a köré (szervezett) magyar zarándoklatnak a néhány napján is részt vesznek. Ők is ezen a zarándoklaton imádkoznak az itteni kegyelmek kiadásáért és befogadásáért is.

II. János Pál Pápa a Béke 35. világnapjára, 2002. január 1.-jére írt „Nincs béke igazságosság nélkül, és nincs igazságosság megbocsátás nélkül” című üzenetében megállapítja: „Gondolkodván és a Szentírást tanulmányozva arra a meggyőződésre jutottam, hogy a fölforgatott rendet csak az igazságosság és a megbocsátás összekapcsolásával lehet helyreállítani [...] azon nehézségek ellenére is, melyek abból fakadnak, hogy az emberek hajlandók úgy gondolkodni, hogy «vagy igazságosság, vagy megbocsátás». A megbocsátás azonban nem az igazságosság, hanem a gyűlölet és a bosszúállás ellentéte. Az igaz béke pedig valójában «az igazságosság műve».³ Hippói Szent Ágoston tanítása [...], hogy a béke, amelyhez mindenkinek hozzá kell járulnia, a rend nyugalma [...]. (Vö. *De civitate Dei*, 19,13.) [...] Mivel azonban az emberi igazságosság[...] ki van téve a személyek és embercsoportok korlátainak és önzésének, a megbocsátással együtt kell gyakorolni és vele kell mintegy kiegészíteni, mert a megbocsátás gyógyítja a sebeket, és ez állítja helyre alapjaiban a megzavart emberi kapcsolatokat. [...] A megbocsátás semmiképpen sem ellenkezik az igazságossággal, mert nem azt jelenti, hogy eltekintünk a megsértett rend helyreállításának törvényes igényeitől. Sőt, a megbocsátás az igazságosság e teljességére törekszik, ami a rend nyugalamához vezet, ami sokkal több, mint az ellenségeskedés törekeny és időleges szüneteltetése, mert a lelkek mélyén vérző sebek begyógyítását jelenti. Az ilyen gyógyuláshoz alapvetően szükséges mind az igazságosság, mind a megbocsátás.” Eddig tart II. János Páltól az idézet.

„Az ellenségszeretet Krisztus erejével ható misztérium, ami ugyan magában hordja a kiszolgáltatott elutasítottság kockázatát, de gyógyító kegyelmek hatalmát nyeri az Önmagát kiszolgáltató, halálosan elutasított Úr dicsőségéből az ellenségi mivolt egyoldalú érvénytelenítésére. A hősiesség fokán gyakorolt erény és a hamissággal megalkuvó irenizmus határát Isten Országá sajátosságainak fontolgatásával lehet felderíteni [...] – és természetesen nem utolsósorban lelki vezetői segítségével – a jelenleg zajló általános krízisben éppen a «szent rend» helyreállítása vajúdik. Reménykedünk, hogy küszöbön a Magyar Egyház és Nemzet igazi megújulása – Mária Országának Egyháza és Mária Népe hamarosan újból küldetésük útjára állnak. A «szent rend» pedig csakis úgy állhat helyre, hogy az arra fogantatottaknak teljességgel át kell járniuk az élet minden részterületét és együttes egészét, egyénenként és közösségeink minden szintjét, emberi és keresztény magyar létünk teljességét. Egyébként sorsunk nem lenne különb a felszállás, repülés, leszállás képességeitől megfosztott madarakénál, amelyeket kínzóik madárlétük lényegétől fosztottak meg: egyesek szárnyait vágták le, hogy ne tudjanak repülni, mások lábait, hogy ne tudjanak se elrugaszzkodni, se leszállni. Azonban ha sikerül Isten akarata szerint a «szent rend» helyreállítása, akár úgy is fogalmazhatunk, hogy Szent Pió Atya jövendölése szerint felröppenhet Magyarország kalitkájának «gyönyörű madara».”⁴

Mária Országá vagyunk, ami végérvényesen visszavonhatatlan, Isteni Jog szerint a Szűzanya tulajdona és az Úr Jézus öröksége, hiszen a szülőknek a tulajdona az utódnak az öröksége! Mégis a lengyel testvérek mennyivel előttünk járnak: 2 évvel ezelőtt, ősszel – dátumra pontosan nem emlékszem, de őszi időben – a Lengyel Szejmben (az Országgyűlésben) hivatalosan Krisztust Lengyelország Királyává és a Szűzanyát Lengyelország Királynőjévé nyilvánították!? Talán

3V.ö.: *Iz 32,17* – „Az igazságosság békét terem, az igazságnak meg biztonság lesz a gyümölcse mindörökkre.”

4B. Dombi Attila: *SZŰZ MÁRIA KEGYELMI URALMA – Meghirdetett Ikon-Ország – (I. rész) – A Szózat c. internetes folyóirat (szozat.org) 2012. szeptemberi számában megjelent írás (tartalmi idézés)*

érezzük, hogy van egy küszöb ami az elméleteken túl abba az isteni valóságba vezet, ami az emberiből az isteni titokba és annak a profétikus jelenvalóvá válásába segít bennünket. Ki kell mondanunk – más nemzetiségi társaink felé is, de országon belül is –, hogy Magyarország Mária Országa, a magyar nép a Szűzanya Népe, a Magyar Egyház Mária Országának Egyháza! Ezekben – mint ahogy egyáltalán a kiengesztelődésben általában – sem engedhetünk meg magunknak kompromisszumokat! Lehet, hogy félünk; lehet, hogy még nincs meg a Szentlélek által ajándékozott bátorság; lehet, hogy még nem fogadtuk be úgy a Szentlelket, hogy Őt, mint Bátorság Lelkét a mi templomunk, a Szentlélek templomaiként úgy hordozzuk, hogy Ő jóleső lakásnak tudjon bennünket. Mégis vannak olyan példák, amelyek reménykeltőek, tavaszra mutatnak...

Ez a gyergyószentmiklósi kegyelmek gyümölcséiként is tanúsítható, mégpedig nem utolsósorban a szőkefalvi Rózsika és egy sokkal korábban Istenhez költözött égi segítők, Szent László Lovagkirály segítségével. Ami megtörtént valóságosan 2012. Szent László napján, amikor a gyergyószentmiklósi könnyező ikon másolatának az első elkészített példányával köszönthettük Balázsfalván a román görögkatolikusok legfőbb előjáróját abból az alkalomból, hogy XVI. Benedek Pápa bíborossá kreálta. Ezen a napon mielőtt odalátogattunk volna, a Szőkefalvi Szentélyben kértük Rózsikának is – pont azelőtt 1 évvel, Szent László napján elhunyt szőkefalvi látnoknak a segítségét. Erdély Fővédőszentje, Szent László Király megnyitotta azt a balázsfalvi román görögkatolikus fellegrát, amelyik a korábbi évszázadokban ideológiai szinten sajnos a magyarság ellen forduló románságnak a fő ideológiai bástyája volt. Ott Lucian Muresan Bíboros Nagyrsek Úr teljes nyitottságot mutatott arra, hogy Erdélyben a Hajdúdorogi – akkor még Püspökséghez, azóta – Érsekséghez tartozó missziót indíthassunk. Ennek egyes lépéseit sikerült már megtenni Kocsis Fülöp Hajdúdorogi Érsek Úrnak a támogató segítségével, más lépések még hátra vannak.

A leges legutolsó ilyen lépésről szeretnék még egy rövid gondolatmenetben tanúságot tenni: Az idén február 17-én, amikor a Szűzanya gyergyószentmiklósi könnyezése kezdetének a 10. évfordulója volt, akkor első alkalommal látogathattunk el úgy testületileg abba a görögkatolikus templomba, amely egykor a Hajdúdorogi Püspökséghez tartozott. Trianon után azonban a románosításnak az útjára jutottak az ottani hívek, és 1948 után, amikor a román kommunisták a Román Ortodox Egyháznak adták ezt a templomot is, azóta nemigen lehetett testületileg egy közösségi napon együtt imádkozni ebben a templomban. Akkor az új parókus, aki 1 évvel azelőtt került oda, azt mondta, hogy reméljük mostantól kezdve nem csak évente 1 alkalommal, de legalább évente 1 alkalommal a Szűzanya oltalma alatt a testvérek együtt imádkozhatnak!

A Hajdúdorogi Érsekkel meglátogattuk – és a zarándokokkal akik részt vettek ezen a 10 éves évfordulás alkalmán – ezt a könnyező ikont, amelynek a kegyelmeiről rengeteget tudnék még beszélni. Talán Bocsa Atya környezetében megismertették a Mária Ország-ikont is, amely szintén a gyergyószentmiklósi könnyezésnek a kegyelmeiből ihletődött, és Mária Országa egységének – nem politikai, hanem kegyelmi egységének – a szimbóluma, mintegy misztikus kifejeződése. Ez az ortodox fiatal pap utána eljött Gyergyószentmiklóson a római katolikus Szent Miklós-templomba, amelynek a plébánosa be szokott bennünket fogadni, havonta az engesztelő alkalmainkon és évente az évfordulás alkalmakon. A Szűzanya-ájtatosságon – a Paraklison – együtt imádkoztunk és ígéretet tettünk arra, hogy ezt az együttléteket, a kiengesztelődésnek ezt az elindulását gyergyószentmiklósi, erdélyi és egész romániai síkon igyekszünk a tőlünk telhető mindenféle módon szolgálni.

Még nagyon sokminden volna, azonban úgy érzem, hogy már a szám rég elérte egyik fülemtől a másikig terjedő távolságot. Hogyha esetleg Bocsa Atya úgy gondolja, lehet néhány kérdést feltenni vagy szünetben akár állók rendelkezésre a kedves testvéreknek, hogy milyen formában történtek még gyakorlati lépések ezeknek a kiengesztelődéseknek a folyamán. Köszönöm, hogy meghallgattak, az Úr Istené legyen a dicsőség és a Szűzanyáé a köszönet!

A MEGHATÁROZOTT IDŐKERETBEN EL NEM HANGZOTT RÉSZEK:

A TÉMÁNKHOZ SZOROSABBAN KAPCSOLÓDÓ TÖRTÉNELMI ÉVFORDULÓK 2018-BAN

Több évszázados évfordulók: 1038-ban – augusztus 15.: Szent István király halála előtt Szűz Máriának adományozza a Szent Koronát és Országát; 1458-ban – január 24.: Hunyadi Mátyás királyválasztása; 1568-ban – január 6-13.: Tordai Országgyűlésen az erdélyi vallásszabadság meghirdetése; február 17.: Drinápolyi béke Miksa német császár-magyar király és II. Szelim török szultán között; 1848-ban – március 15.: Magyar szabadságharc kitörése; május 15-17. és szeptember 16-28.: Erdélyi román nemzeti gyűlések Balázsfalván;

Centenáriumok – április 8-10.: Az Antant római kongresszusán a Monarchia nemzetiségi politikusai elutasítják a Monarchiát; július 17.: A bolsevikok kivégzik II. Miklós orosz cárt és családját; október 20.: Magyarországi kormányhatározat a magyar Szent Korona Országainak függetlenségéről (perszonálunió); október 28-31.: Bolsevik forradalom Magyarországon; október 28.: Csehszlovák Köztársaság megalakulása; október 29.: Horvátország kiválása a Monarchiából; november 12.: Ausztriában kikiáltják a köztársaságot; november 13.: IV. Károly lemond Magyarországon trónjáról; december 1.: Gyulafehérváron román görög katolikus vezetéssel Erdélyt Romániához csatolják;

Évtizedes évfordulók: 1938-ban – november 2.: I. Bécsi döntéssel Magyarország visszakap valamennyit Felvidék és Kárpátalja területeiből; december 1.: Románia bolsevik kormánya betiltja a Görög Katolikus Egyházat és elkobozott javait az Ortodox Egyháznak ítéli; 2008-ban – február 17.: Szűz Mária gyergyószentmiklósi ikon-könnyezésének kezdete; április 4.: Szűz Mária szőkefalvi jelenései során a látnoknak adott 5. titok⁵ nyilvánosságra hozatala;

⁵„Eljön az idő, amikor az Egyház mérlegre kerül. Eljön az idő, amikor a papok tévelyegni fognak. Megölelik azt az utat, amelyik vesztükbe vezet. Amikor úgy látszik, hogy minden összeomlik, akkor fog győzni az Egyház, mert jönni fog egy Péter nevű pápa, aki a győzelem útjára vezet az Egyházat.” Jánossy Gábor (szerk.): *Szőkefalvi elmélkedések és Rózsikával megtörtént események* – Stella Maris Alapítvány, Bp., 2017., 21.

EGYSÉG KIRÁLYNŐJE ENGESZTELŐ SZOLGÁLAT

– rövid ismertető –

Az Egység Királynője Engesztelő Szolgálat ihletése – a 2009-2010-ben ünnepelt papság évében, az erdélyi Mezőbánd Szent István Apostol-király templomában talált visszhangra, a Szűzanya gyergyószentmiklósi ikon-könnyezésének szándékaira imádkozott Máriás Papi Mozgalom szerinti Cónákulum keretében.

Az Egység Királynője Engesztelő Szolgálat célja: engesztelés a Szűzanya gyergyószentmiklósi görög katolikus magyar – ma román ortodox használatban levő – temploma oltárképének könnyezésével közvetített kegyelmek szándékaira. Ez elsősorban az Úr Jézus Krisztus által tanított legszentebb ima szerint a Mennyei Atya akaratának teljesevé: „amint a Mennyben, úgy a Földön is” kérés maradéktalan érvényesítése egyéni és közösségi életünk minden síkján, a Szűzanya Országa Egyházának és Népeinek köréből kiindulva az Egyetemes Egyházban és minden nép körében.

Az Egység Királynője Engesztelő Szolgálat az Anyaszentegyház előírásai szerint lelkeségi misszióként éli a feledésbe merült keleti keresztény magyar egységes létszemléletet, hirdeti az elismert – mindenekelőtt magyar vonatkozású – máriás engesztelő karizmák egységét, valamint kéri a Magyar Engesztelő Kápolna felépítését és Oroszország felajánlását a Szűzanya kérései szerint.

RENDSZERES ENGESZTELŐ ALKALMAINK:

Gyergyószentmiklóson: Évente február 17.-én egész napos ünnepi megemlékezések a könnyezés kezdetének alkalmából, rendszerint a római katolikus Szent Miklós Templomban és Plébánián. Havonta a Szent Miklós Plébánia hittantermében 3. vasárnap előtti szombaton este (nyáron 20 órától, télen 19. órától) –lévén a Könnyezés kezdete 2008. február 17., ami a hónap 3. vasárnapja volt – Rózsafüzért imádkozunk az „Egység Királynője titkokkal”. Utána magyar nyelvű görög katolikus Szent Liturgia (Bazsó-Dombi Attila); Hetente pénteken este Cónákulum végzése családoknál, illetve szombaton családi engesztelő szentóra az Anna-réti engesztelés időpontjában (Vetési-Antal Zoltán);

Csíksomlyón: Havonta 3. vasárnap előtti szombaton délelőtt 10 órától, az Ég és Föld Győzelmes Királynőjét megjelenítő létesítménynél a Felcsíki Szereteláng-imacsoporttal Rózsafüzért imádkozunk a szőkefalvi kiengesztelődesi szándéokra. Utána magyar nyelvű görög katolikus Szent Liturgia (Bazsó-Dombi Attila);

A MAGYARORSZÁGI ÉS A ROMÁNIAI PÜSPÖKI KONFERENCIÁKNAK ÉS MINDEN PÜSPÖKNEK

(Felterjesztés magyar, illetve román nyelven, 2017 szeptemberében – részlet)

„Az idők jeleit és egybemutató égi jelzéseket megszívlelő csoport engesztelést kezdeményez az 1918. december 1.-jei erdélyi események centenáriuma előtt erősödő román-magyar feszültségek okainak orvoslásáért, és egyben összefogásra hív minden hasonló kezdeményezést: Meghirdetjük Mária Országa népeinek üdvtörténeti kiengesztelődesét, amely szándéokra engesztelő sorozat indul 2017. Nagyboldogasszony Ünnepe Csíksomlyón, az Ég és Föld Győzelmes Királynőjét megjelenítő létesítménynél. D. e. 10 órától Dicsőséges Rózsafüzért imádkozunk a szőkefalvi fohással («Szűzanyánk, mi esdve kérünk, hallgasd meg fohászaink, gyógyítsd be a gyűlölet és széthúzás sebeit. Mennyei fényeddel áraszd el szívünket, hogy egység és szeretet legyen a lelkünkben. Ámen.»⁶)

Emlékeztetni kell, hogy 2018 Nagyboldogasszony Ünnepe lesz Mária Országa földi megalapításának 980. évfordulója, amikor Szent István Apostol-király a történelem páratlan, örök érvényű, felülírhatatlan közjogi tettével Szűz Máriának adományozta örökségül a Szent Koronát, annak területeivel és a rajta élő népekkel. Mivel a Kárpát-hazában és Erdélyben a legrégebbi Egyház-szervezetet Szent István Apostol-király nagyapja, a Bizáncban 953-ban megkeresztelkedő Gyula vezérrel jött térítő püspök, Szent Hierotheosz alapította, Szűz Mária égi és földi Királynőségének valósága közvetlenül visszavezethető a bizánci liturgiára, amelynek egyik leggyakrabban ismételt eleme: «Legszentebb, legtisztább, legáldottabb dicső Királynőnk, az Istenszülő és mindenkorszűz Máriát, minden szentekkel együtt említvén, önmagunkat, egymást s egész életünket Krisztus Istenünknek ajánljuk!»⁷ Szent István Apostolkirály élete végén a Szűzanya iránti ország-felajánlással éppen azt valósította meg, ami a görög szertartású püspök közelségét élvezve gyermekkorától életeleme volt: a Szűzanya királynő, ezért a Szent Korona területein Isten után Isten Anyja minden jog forrása és mértéke. Mária Országáé tehát mindenekelőtt kegyelmi-spirituális valóság, amit nem befolyásolnak az ideiglenes politikai határok. Ezért Mária Országáé kegyelmi-spirituális egységéért kell engesztelnünk, hogy Isten Anyja alattvalói «amint a Mennyben úgy a Földön is» a Mennyei Atya akaratát teljesíthessék!

Szűz Mária Országáé népeinek történelmi konfliktusai csak ezen üdvtörténeti távlatokban érthetőek meg helyesen, amire csak az evangéliumi mérce szerinti hiteles kiengesztelődes adhat valódi orvoslást [...]. (Mt 5,21-26) Az Úr Jézus a kiengesztelődes kötelezettségét fokozva az ellenségszeretet parancsát teszi meg a keresztény tökéletesség mércéjének [...]! (Mt 5,43-48) A Megváltó rendelkezése értelmében tehát keresztény egyének, közösségek és nemzetek között nem lehet helye gyűlöletnek, bosszúváagnak. Vagy a Szűzanya által Erzsébet asszonynak adott Szereteláng-üzenet nyelvezetén: «Olyan csodát művelek én veletek összefogva, melyen a világ tudósai hiába kísérleteznek, nekik ez soha nem lesz megoldható. Ezt csak a tiszta, Istent szerető lelkek bölcsessége fogja fel. Mert ők bírni fogják Istent és az Ő végtelen titkait. Igen, kislányom, tüzet tűzzel oltunk: a gyűlölet tüzét a szeretet tűzével. Szeretelángom tüze oly nagy! A sátni gyűlöletének tüze (is) már oly magasra csap, hogy azt hiszi, győzelme biztos. (De) az én Szeretelángom megvakítja a sátnit! Ezt a Szeretelángot adtam én most kezdedbe, és rövidesen eljut rendeltetéséhez. A szeretetemből kicsapó lángok oltják a pokol tüzét, és el nem képzelhető fényességgel és jótékony melegséggel fogják elárasztani a földkerekséget. Leánykám, ehhez kell nekem az áldozat, a te áldozatod, a ti áldozatotok, hogy a pokol gyűlöletétől égő elmék és szívek Szeretelángom szelíd fényét átvegyék.»⁸

6János György (szerk.): *Szőkefalvi elmélkedések és Rózsikával megtörtént események* – Stella Maris Alapítvány, Bp., 2017., 86.

7*Liturgikon* – Hajdúdorog Egyházmegyei Főhatóság – Nyíregyháza, 1920.

8Kindelmann Károlyné, szül. Szántó Erzsébet: *SZERETELÁNG, Lelki Napló*, 1964. december 6. – III/203 – szerkesztett, szövegtitikai

Ebben a tekintetben is figyelemre méltó, hogy a Szűzanya Szőkefalván, 1998. november 4.-én kezdődő nyilvános jelenéseinek 20. évfordulója lesz kevéssel az erdélyi románok 1918. december 1.-jei nagygyűlésének 100. évfordulója előtt. A cukorbetegsége miatt már korábban megvakult látnok, Marián Rózsika által a Szűzanya második, 1999. március 21.-ei jelenésén egy-egy héttagú, katolikus magyar, illetve ortodox román engesztelő imacsoport alapítását kérte a falut veszélyeztető katasztrófa elhárításáért. A 3. jelenésben, 1999. június 17.-én a Szűzanya bejelentette, hogy nehéz idők jönnek, amelyre imával és böjttel kell felkészülni, de hangsúlyozta: «Nem azért jöttem, hogy megjesszelek titeket, hanem hogy megtérjetelek.»⁹ A helyi legfőbb egyházi előjáró a szőkefalvi jelenéseket hitelesnek tartva engedélyezte a hely látogatását, és a Hittani Kongregációhoz részletes dokumentációt küldve kivizsgálást kért. A Szűzanya a látoknak 1999-től 2000-ig adott 5 titok közül a 4.-kel magasabb szintre emelte a magyar és a román imacsoportok feladatát: «Az emberi szívekben lassacskán kihűl a szeretet. Romániát egy nagy esemény fogja megrázni és sok ártatlan vér fog folyni.»¹⁰ A Szűzanya szőkefalvi próféciája esetében a bűnökért járó büntetés elhárításának feltételei a 3. jelenésben kért megtérés, illetve a Szűzanya 2005. június 17.-ei 23. utolsó jelenése alkalmával a papokhoz intézett kérés: «Drága pap fiam! Én, a ti égi Édesanyátok, kérem, hogy tartsátok meg üzeneteimet. A szeretet sugara áradjon reátok és adjon erőt a papi szentség életútján haladni. Szeretlek mindnyájatokat.»¹¹ Remélhető, hogy a kilátásba helyezett ártatlan vérfolyást a Szőkefalván havonta 17.-én tartott engesztelések késleltették, de a növekvő feszültség erősödő engesztelést kér.

Nem hangsúlyozható eléggé a világon ismert legtovább tartó ikon-könnyezés jelentősége, amely egykor a Hajdúdorogi Görög Katolikus Püspökségbe sorolt magyar – ma román ortodoxoknál levő – gyergyószentmiklósi templomban 2008. február 17.-én kezdődött és a 2012-es Hajdúdorogi Centenáriumot is átívelve, 2013 elejéig tartott. Megrendítő, hogy éppen 2008. február 17.-én történt Koszovó függetlenségének kikiáltása, aminek híre Romániában egyszeriben újraszította a románok magyar-ellenességét. Ez óhatatlanul a szőkefalvi 4. titkot juttatja eszünkbe [...] A jövőre 10. évfordulójához érkező gyergyói ikon-könnyezés kezdeti napja félreérthetetlen jelzés a görög katolikus román és görög katolikus magyar kiengesztelődés tekintetében is: a görög katolikus román püspökök 1912-ben éppen február 17.-én tiltakozó memorandumot intéztek a Szentszékhez Ferenc József Apostoli Király és X. Szent Pius Pápa görög katolikus magyar püspökség alapítására vonatkozó terve ellen.¹² Tiltakozásuk alapja a több évszázados téveszme, miszerint «aki görög katolikus az nem lehet magyar». Ezen téveszme kialakulását Szent István Apostolkirály államalapítása előtti fél évszázad egyháztörténelem-ismereti légüres tér tette lehetővé.

A Kárpát-medence történelméről a román és a magyar hivatalos állítások egymásnak ellentmondanak, aminek felelőssége egyes szakmai vélemények szerint az Anonymus-féle Gesta Hungarorum, mások szerint a Kálti-féle Képes Krónika. Ezekben a krónikások a 13. század elejétől a Magyarországon egyházi hatalomra jutott külföldi szerzetesek 1054-es szkizma utáni nyugati Egyház-képe tükröződik, miszerint a bizánci szertartású keresztények ellenségek, tehát magyarok nem lehetnek!? Ennek következtében a 13. századtól kezdődően a magyarországi hiteleshelyeket működtető latin szertartású szerzetesek a Szent Hierotheosztól és utódaitól eredő keleti szertartású magyar kolostorok alapító okleveleit támogatással hamisították latin alapításúakra.¹³ Mindezek következtében később az erdélyi keleti szertartású keresztény magyar alapításokat román létesítményekként kezdték értelmezni. Lehet-e véletlen, hogy Szent Hierotheosz, a magyarok Kárpát-medencei első missziós püspökének székesegyházát a Kárpát-medence legősibb templomaként tarták fel Gyulafehérváron a Római Katolikus Székesegyház tövében¹⁴, a «görög» missziós püspökségre oltott erdélyi «latin» egyházmegye 2008-'09-es Milleniuma és a 2012-es Hajdúdorogi Görög Katolikus Centenárium között, utóbbi lelki előkészületeként meghirdetett 2011-es évben?!

A 2017-es év Szent László Király, Erdély Fővédőszentjének Éve is, amely vonatkozásában az is jelzés értékű, hogy az erdélyi román-magyar kiengesztelődés ügyének jelenkori prófétáját, a szőkefalvi Marián Rózsika látnokot hosszú, engesztelő lelkiülettel viselt betegség után, 2011. június 27.-én, éppen Szent László napján szólította magához a mi Urunk. Idén azonban annak 5. évfordulójára is emlékezhetünk, hogy Isten a Hajdúdorogi Püspökség Centenárium Évében, 2012 Szent László napján a Gyergyószentmiklóson könnyező Istenszülő-ikon Egység Királynője¹⁵ címet viselő első másolatával megnyitotta a balázsfalvi román görög katolikus fellegrvár legfőbb előjáróját a román-magyar történelmi kiengesztelődés, valamint az erdélyi magyar görög katolikus misszió távlataira. [...]

Kérjük az égi és földi hatalommal rendelkezőket, segítsenek élni a páratlan alkalommal, hogy Isten útmutatásának engedelmeskedve és kegyelmével együttműködve hozzájárulhassunk a történelmi ellenségeskedés, gyűlölet, bosszúvágy folyamainak felszámolásával Isten Országának hiteles építéséhez – Mária Országában az Ósevangélium¹⁶ jövődőlését teljesítve az őskígyó-sárkány letiprását az Ég és Föld Győzelmes Királynőjének lábai alá.

kiadás – SzIT Budapest, 2010.

⁹Molnár Gyula: *Szűz Mária a történelemben* – Küküllői Főesperesi Kerület, 2001., 139.

¹⁰Jánossy Gábor (szerk.): *Szőkefalvi elmélkedések és Rózsikával megtörtént események* – Stella Maris Alapítvány, Bp., 2017., 21.

¹¹Jánossy Gábor (szerk.): *Szőkefalvi elmélkedések és Rózsikával megtörtént események* – Stella Maris Alapítvány, Bp., 2017., 20.

¹²Pirigyi István: *Görög katolikusok Erdélyben és Kárpátalján* – Debreceni Görög Katolikus Egyházközség, 2001., 58.

¹³Szarka János: *A ROTUNDA ÖRÖKSÉGE. A középkori görög rítus nyomai Sárospatakon és a királynéi város vonzáskörzetében* – (Forráshiány okai c. fejezet) Miskolc, 2007.

¹⁴Daniela Marcu Istrate: *Sajtóközlemény – Erdély legrégebbi temploma – A gyulafehérvári Szent Mihály római katolikus székesegyház előtti régészeti ásátásáról (ersekseg.ro – 2011.08.07.)*

¹⁵Ez a másolat az «Egység Királynője» elnevezést kapta. [...] Magának az ikonnak az eredetije a XII. század végére megy vissza. Szentírasi alapja a «Szenvedő Istenszülő» ikonként az aggastyán Simeonnak az Úr Jézus templomi bemutatásakor elhangzott, szenvedést előrevetítő jövődőlése (Lk 2,34-35). Szélesebb körben is elterjedt az ikon prototípusa: a «Mindenkor segítő Szűzanya» ikon-képeként, s így nyugatra is eljutott. Rómában a redemptoristák templomában is jelen van. A gyergyószentmiklósi ikon és annak hű másolata ez utóbbira megy vissza. Tölgyesi László Fülöp ikonfestő pontos és hű másolatot készített róla. [...] Ivancsó István (görög katolikus liturgikus professzor [...]): *Szavkéleményezés – A gyergyószentmiklósi könnyező ikon másolatáról* – Nyíregyháza, 2012. november 22. (részlet)

¹⁶Az Ósevangélium ígérete értelmében: „Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékok és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja a fejedet, te pedig a sarkát veszed célba.” (Ter 3,15) Mária Országá nepei az Asszony Népévé lettek, ennek fényében sajátos módon viszonyultak az Ég Urához, és rendezték fősége alá saját magukat, mindazzal amivel rendelkeztek. Krisztus, az Asszony-ivadék győztesként a mennyben trónol, ahova az Asszonyt felemelve meg is koronázta Őt. Ezért a kígyónak meg kell elégednie azzal, hogy az ivadékaik közötti kibékíthetetlen ellenségeskedésben az Asszony „sarkát”, azaz tulajdonát – a Kárpát-medencét – és népeit támadja.